

Halløj alle sammen!

Her kommer den næste fortælling om Artemis' oplevelser ude i verden!

I havnebyen Getxo tog vi ind på et turistkontor for at få noget information om byen. Vi havde nemlig hørt, at de ydede en exceptionel service til sejlere, hvilket var helt rigtigt!

Oppe på selve turistkontoret var de meget hjælpsomme og fortalte vidt og bredt om, hvad vi kunne se og opleve i byen. Alt gik faktisk som smurt, indtil spørgsmålet kom, om det var den første by i Spanien, vi ankom til. –Dertil måtte vi jo sige ja... Vi havde ellers håbet på at kunne sno os udenom diverse indrejse-formularer, for *vi er jo bare europæere, som var ankommet til et europæisk land*. Men, niksen biksen. Sådan leger myndighederne ikke, når Corona spøger! Straks blev vi derfor sendt ned i dinghyen, hvor vi kunne sidde og vente, til politiet ville komme og informere os om, hvad der skulle ske med os. Vi regnede med, at de ville fortælle, at vi bare skulle testes, så vi ventede i spænding. Spændingen forsvandt dog efter den første time... Efter halvanden time... og senere 2 timer nede i dinghyen, ringede vi noget utålmodige til turist-informationen: Hvad kunne dog tage så lang tid? Var der noget galt?

Til sidst kom den flinke mand fra kontoret ned og fortalte os, at vi var ”free to go!”. Han sagde, at han havde snakket med politiet over flere omgange: Først havde politiet besluttet, at vi ikke måtte komme ind i Spanien og derfor enten skulle sejle tilbage til Portugal eller Danmark for at blive testet. Politiet havde ikke tænkt sig, at køre ned og fortælle os den dårlige nyhed, og manden fra turistkontoret ville bestemt ikke smide os ud af landet. Grundet ren dovenskab fra politiets side blev vi derfor ikke smidt ud. Heldigvis!

Alt imens havde spørgsmålet, om hvorvidt vi måtte komme ind i Spanien, bevæget sig helt op på ministerplan. Det er ret sjovt, og faktisk et gennemgående problem, at de fleste lande ikke har lavet et regelsæt ift. corona og sejlere, for vi er altså ikke sammenlignelige med flyrejsende turister!

Til sidst må de være blevet trætte af dilemmaet (tror vi i hvert fald), for de godtog vores overfart på 10 dage som karantæne og lod os gå, som om intet var hændt.

I Biscaya findes verdens ældste og stadig aktive hængefærg. Altså en færg, som svæver over vandoverfladen hængende i kabler fra den 50m høje bro. Den er bygget i 1893 og er en gammel sammennittet stålkonstruktion. Udover, at den i dag er en turistattraktion, så transporterer den både folk og biler frem og tilbage over floden, som går hele vejen ind til Bilbao. Vi var helt oppe at gå på toppen af broen, sikke et vue! Biscaya og Getxo har været to meget rige forstæder, hvor alle de rigeste baskere har bygget kæmpe palæer ud til vandet. Langs strandpromenaden ligger det ene store hus efter det andet og viser sig frem. Udover at fortælle om den baskiske arkitekturstil, så fortalte nogle informationsskilte også om, hvordan baskerne var blevet rige indenfor bl.a. kul, handel, tobak og stål. Det var meget spændende og lærerigt at læse om!

Noget andet spændende er at møde nye mennesker! På en af vores lange ture igennem byens smalle gader mødte vi en pilgrimsrejsende fra Schweiz. Han var ved at gå den franske Camino og havde indtil videre haft en fantastisk tur. Ofte sov han på herberg, men nogle gange sov han også bare ude under åben himmel. Han havde gået langs vandet, over bjerge, midt igennem byer og været helt tæt på naturen hele vejen. Et meget spændende menneske, som hellere end gerne ville fortælle hele sin livshistorie og ikke mindst vise os billeder af turen.

Det er noget af det fede ved at rejse rundt i verden, hvor man ved et tilfælde løber ind i andre mennesker. Vi er ofte vidt forskellige, men værdsætter præcis de samme ting.

Vi havde faktisk en vil oplevelse: Vi blev inviteret over til sundowner (drinks) på en fransk båd!! Det er aldrig sket før i historien, i hvert fald ikke i vores. Til trods for en lille sprogbarriere var det en super hyggelig aften med en sød fransk vin (de findes faktisk), fransk fiskepaté og en masse fagter og tegnesprog. Vi kunne jo nærmest ikke komme af båden igen, fordi de havde så meget at fortælle og vise os! Efter en hel aften på halv fransk sætter man virkelig pris på, at der er så mange mennesker i verden, som kan gøre sig forståelig på engelsk. For jeg forstår absolut ikke 10 ord på fransk! Et andet sprog jeg ikke forstår, er spansk, det giver dog lidt mere mening end fransk... I Nordspanien er de ikke gode til engelsk, og ofte har vi store problemer med at kommunikere med dem. Specielt i små havnebyer og i det hele taget bare i Baskerlandet, hvor de går meget op i at tale og skrive baskisk (Prøv selv lige at sige baskisk 10 gange i træk!).

Fra Havnebyen kunne vi tage metroen direkte ind til Bilbao centrum, hvor gamle og nye bygninger lå side om side i en betagende symbiose, der gjorde, at man kiggede mere op end, hvor man satte fødderne.

Det første sted vi gik hen til var Guggenheim museet. Til de der ikke ved, hvad Guggenheim er, så er det et kunstmuseum for moderne kunst. Ærligt, så gik vi kun derhen for at opleve arkitekturen og gøre grin med al den ”kunst”, som vi alligevel ikke forstår meningen med. Ikke desto mindre brugte vi flere timer, på at gå rundt og kigge på alting i håb om, at vi kunne forstå og kunne lide bare en smule af det. Det kunne vi heldigvis! Vi var faktisk helt vilde med et interaktivt kunststykke, som bestod af en masse plader jern, som man kunne gå imellem. Udformningen af pladerne gav grobund for ekko eller det modsatte, man kunne føle sig klemmt og fri. Man kunne faktisk blive helt rundtosset, hvilket var rigtig spændene. Efter et par timer blev vi dog enige om, at vores hoveder snurrede lidt for meget til fortsat at give os selv hovedbrud, ved at forstå kunsten...

Nu, hvor vi er tilbage i Spanien, står vi endnu engang ansigt til ansigt med en kultur, vi ikke helt kan komme overens med: Midt på dagen, hvor vi gerne vil spise frokost og gå i butikker, er der siesta. Til aften, når vi gerne vil spise aftensmad, er alle restauranter fyldt med folk, som drikker drinks. Til sengetid, når vi er tilbage på båden og skal i seng, begynder restauranterne at servere aftensmad. Så, man kan sige, at vi er billige i drift i Spanien, for vi spiser ikke store måltider. Heldigvis havde museet en lille cafe, så vi ikke gik helt sultne derfra!

Imens vi lå i Getxo kom hele Mini Transat flåden på i hvert fald 100 små 6,5m lange både og lagde til i havnen. Det er en ultimativ singlehanded kapsejladsbåd, som er lavet til at sejle hurtigst mulig over Atlanten. Det er en meget hurtig, eksperimenterende og krævende kapsejladsklasse, hvor de krydser Atlanten på små 2 uger. Vi tog på en lille sightseeing blandt alle bådene og så, hvordan de vægtoptimerede med kulfiber alle vegne, hvordan de lavede stærke og lette konstruktioner og ikke mindst, hvordan selve båden er indrettet. Når de ikke er ude at sejle er hele kahytten, eller dækket, fyldt op med kæmpe store sejl, som gør mini-transat'en flyvende under sejlad. Det var helt vildt sjovt at se, men vi er begge enige om, at vi gerne tager en uge mere på Atlanten, hvis det er lig med en mere komfortabel overfart!

Den seneste tid var vi blevet opmærksomme på, at vores stævnørørspakning var blevet utæt, så motorrummet ofte flød med vand, til trods for ihærdig optørring. Fra pakningen dryppede vandet nemlig hvert andet sekund, og det hjalp ikke det mindste at spænde spændebåndene yderligere eller prøve at line motoren helt op med skrueakslen. Efter rigtig mange overvejelser og trækken i tråde fandt vi på, at skifte pakningen imens vi lå i vandet. Ved en hurtig operation ville vi kunne trække skrueakslen af motoren, skifte pakningen og sætte skrueakslen fast igen. Det viste sig dog, at vi slet ikke kunne rykke med skrueakslen, den sad helt fast! Næste ide var, at få Artemis løftet én meter op af vandet, så vi kunne trække i skrueakslen nedfra jollen og samtidig hamre på akslen indefra motorrummet. Vi var lige ved at gå med den ide, før vi kom i tanke om, at vi har zink-anoder på akslen, hvilket betyder, at vi ikke kan rykke akslen tilbage, før vi har skruet anoderne af.

Plan C blev derfor, at løfte Artemis helt ud af vandet og lade hende stå i liften, så vi kunne få fikset det hele.

Her får I Tovholderens opsummering af udførelsen af Plan C:

Dagen i dag har stået på udøvelsen af det perfekte pitstop i bedste Formel 1 stil!

Vores stævnørørspakning var, af ukendte årsager, begyndt at lække. Vi skiftede den ellers hjemmefra... (Ikke fordi den 14 år gamle stævnørørspakning var utæt, men mere fordi at vi tænkte det var en god ide før den lange tur). Så, med en ny pakning i hånden bestilte vi, nærliggende som vi er, et kvarters krantid, i en marina her i Baskerlandet. Det hele var indstuderet og alle bolte og møtrikker var løsnet, smurt og strammet igen på forhånd, så vi var bare klar!

Kl. 11:30 blev vi hevet ud af vandet og kørt ind over kajen. Hængende i stropperne gik Freja i gang med at løsne zinken på skrueakslen, så akslen kunne skubbes bagud. Samtidig løsede jeg akslen fra klemflangen på gearkassen. Da akslen var skubbet bagud, kunne stævnørørspakningen afmonteres og en ny sættes på. Freja skubbede på propellen så akslen gled tilbage i klemflangen, så pakning og aksel kunne spændes fast til henholdsvis stævnørøret og flangen. Alt i mens satte Freja de to gamle zink fast på akslen OG monterede yderligere to nye!

Der blev råbt KLAR fra motorrummet og KLAR under båden, og Artemis blev sænket tilbage i sit rette element. Kranføreren så tilfreds på sit ur, tidsrammen var overholdt!

Det veludførte pitstop fejrede vi med papvin og friskbagt brød, klassisk turist (hvis vi selv skal sige det).

Nu kan vi glade og tilfredse sejle videre langs den spanske kyst. Hej så længe!